

'Dag mevrouw de tandarts.
Ik wil graag een afspraak maken.
Voor Plezel. Hij heeft heel veel pijn.
Nu meteen? Ja hoor, we komen eraan.
Kom, Plezel. We vertrekken.
De tandarts verwacht ons.'

'Zo, zo, Plezel. Wat is er
aan de hand?'
Mevrouw de tandarts
lacht lief.
Plezel zwijgt.
Hij kijkt heel kwaad.
'Laat me eens kijken,'
zegt de tandarts zacht.
Plezel houdt zijn lippen
stevig op elkaar.
Nee, gaat zijn kop.
Heel zijn lijfje beeft.'

De tandarts doet
handschoenen aan.
Ze doet ook een
lapje voor haar
mond.
Ze lijkt opeens wel
een monster!

Plezel roept en tiert.
Hij spartelt met zijn poten.
Zo kan het monster niet
dichterbij komen.

'Ho, ho, ho,' doet het
monster.
'Wat een kabaal.'
Ze houdt haar handen op
haar oren.
Maar ze kijkt nog altijd lief.
Kan een monster lief zijn?

Plezel blijft maar schreeuwen.
Zijn kop ziet al helemaal rood.
Tranen lopen over zijn wangen.
Hij moet verschrikkelijk hoesten.
'Hier,' zegt het monster.
Ze geeft Plezel een beker water.

Het water is lekker.
Plezel is nu even stil.
Het monster knipoogt naar hem.
Dan trekt ze een gekke bek.
En nog een gekke bek.
En nog één...

